

Mikrofonin tuntumassa

KAARLE NORDENSTRENGIN ääni lienee tuttu monelle, joka on kuunnellut "Nuorten ikkuna"-lähetystä sekä lukuisia muita hänen radioselostuksiaan.

MINKALAISTA on tällaisen harrastuksen parissa liikkuvan, kouluun käyvän nuoren miehen elämä? Kaikkien kiireittensä lomassa lupasi tämä tarmokas abiturus vastata kysymyksiini ja ehkäpä hänen sanansa antavat meille itsekullekin hieman ajattelemisen aihetta.

— **MILLOIN** aloitit työsi radion parissa ja miten jouduit sinne?

— **ALOITIN** vuonna 1956, viisitoistavuotiaana, jolloin "Nuorten ikkuna"-lähetykset saivat alkunsa. Olin innostunut asiasta ja soitin toimittaja Puhtilalle, jonka keksintö "Nuoret selostajat"-aate oli. Näin pääsin koeselostukseen, ja siitä se sitten alkoi. Tosin en nyt jouda edes nimeksikään harrastamaan radiohommia, sillä kahdeksas luokka vaatii aikansa.

— **OLETKO** ottanut osaa selostuskilpailuihin ja kuinka niissä olet selvinnyt?

— **VUONNA** -57 järjestettiin nuorille selostuskilpailu. Viidestä siihen osaaottaneesta olin nuorin. Voitin kilpailun avantouinnista tekemälläni jutulla. Käväisin itsekin jäissä ja sen jälkeen olen silloin tällöin kun olen ehtinyt, karaisut

itseäni avantouinnilla. (Huh huh, haastattelijan huomautus).

— **AIOTKO** tulevaisuudessa tälle alalle?

— **EN OSAA** sanoa mitään varmaa... Ehkä jossain muodossa. Olen kyllä hyvin kiinnostunut erityisesti sen vuoksi, että radio on nykyään erinomainen asia, jonka puitteissa pystyy, aivan kuin kirjailija, sanomaan paljon.

— **ONKO SINULLE** sattunut kommelluksia selostusmatkoillasi?

— **ALUSSA** jonkin verran. Tein tähtitaivasjuttua 15 minuutin äänityksenä. Tähtitorniin päästyäni taivas meni pilveen, magnetofoni rikki ym. Kolmena yönä sain olla tornissa pikkutunneille saakka ennen kuin tuli valmista. Niinä päivinä olin koulussa jokseenkin poikki.

— **VAIKUTTAVIN** kokemukseni on ollut matka luotsin kanssa Helsingistä Harmajalle. Takaisintulo Harmajalta 7 beaufortin myrskysä ja hyppääminen magnetofonin kanssa pienestä, kiikkerästä veneestä laivaan ei ollut leikintekoa. Loistava lauseeni tällaisissa tapauksessa onkin "ei hätä ole tämän näköinen".

— **KUINKA** koulu ja tällaiset harrastukset sopivat mielestäsi yhteen? Sanopa painava sanasi.

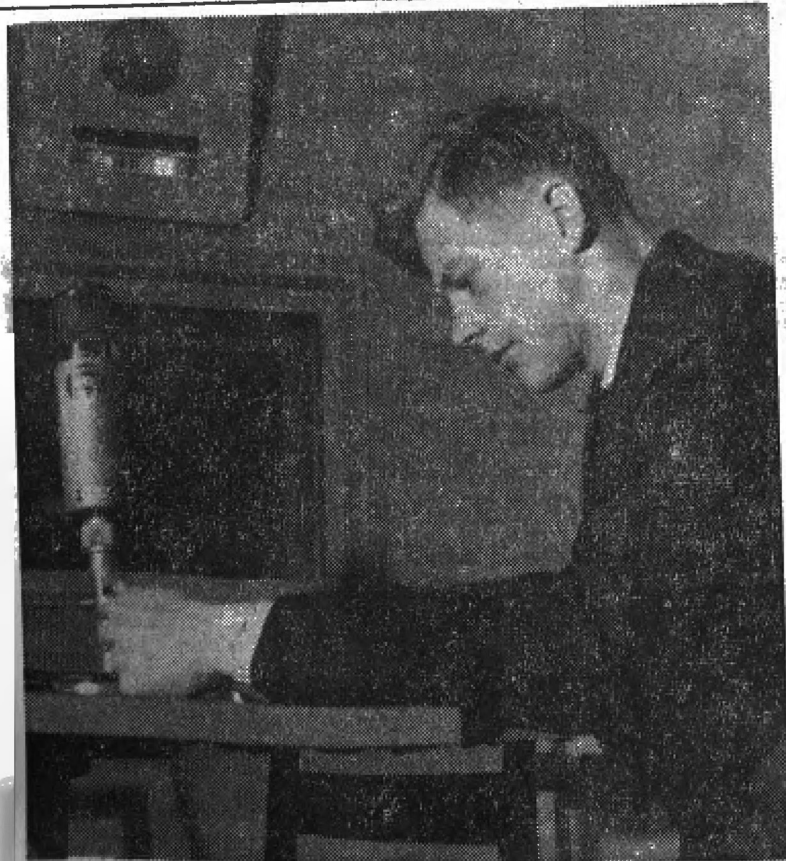
— **VAKAVA** harraste koulun ohella on virkistävä lisä nuoren elämään sopivasti viljeltynä, mutta se on pidettävä kurissa, sillä koulu ensin ja sitten muu. Sen on myös oltava koulutyön luonteesista poikkeava, muuten se ei voi olla "vastapaino". Mutta ensin on vakavasti harkittava asian eri puolia ja otettava huomioon yksilölliset näkökohdat.

KOULUN OHELLA työskenteleminen ja vakavampien harrastusten pitäminen on liittynyt muiden ongelmien joukkoon tänä yritteliäisyyden aikana. Eikä tosiaan ole mitään syytä evätä nuorilta mahdollisuutta oman yritteliäisyyden pohjalla työskentelemiseen vakinaisen koulutyönkin ohessa. Nykyisin on kuitenkin tapana yleistää kaikki, ja niinpä myös tästä asiasta keskusteltaessa otetaan esimerkiksi kärkevästi naapureista ja tovereista. Jos missään niin tämänlaatuissa asioissa on asiallisesti ja yksilöllisesti, harkiten punnittava edellytyksiä ja mahdollisuuksia.

valokuvaja ri-m-a ja monet muut. Nyt on joukkoon siis liittynyt hovipurtaja Ji-Vi. Oikein!

Muutakin tarinoita on tullut monelta taholta. Kaikki ideat ovat aina tervetulleita ja jos suinkin mahdollista, yritän toteuttaa niitä. Joku — en nyt jaksa muistaa kuka — toivoi jonkin tunnetun nuoren haastattelua. Radiotoimittaja Kaarle Nordenstreng on jossain määrin tunnettu nimi ja hänen haastattelunsa on tänään määrin tunnettu. Haastattelijakin on omaa ikäluokkaa, hän on 18-vuotias R a i n e.

Ja annetaanpa toistenkin sanoa mielipiteensä työstä koulun ohella. Seuraavasta aiheesta **KOULU JA SIVUANSIOT** otetut tarinat keskiviikkoon 14. 10. mennessä. Levyyraatitiedot.

Kaarle Nordenstreng.

va edellytyksiä ja mandonisuusasia.
YLEENSA asioilla on kaksi puolta, mutta kun tarkasteltavana on ihminen, niin "puolien" lukumäärää ei voi ilmaista. Määrätyissä tilanteissa on ehdottomasti vastuutonta astua askel koulusta kohti ulkopuolista sosiaalista elämää, jota koululaisten yleensä on tyydyttävä tarkastelemaan ulkoapäin — ainakin lukukausien aikana. Askel voi koitua vaaralliseksi ei vain koulua ajatellen vaan koko elämän kannalta. Toisinaan taas toiminnanhaluinen nuori voi löytää koulun ohesta virkistävän kehtaan, joka erinomaisesti voi toimia koulun "vastapainona". Tällöin en näkisi mitään syytä, etteikö nuori voisi tuota harrastustaan tai ansiopaikkaansa pitää. On sanottu, ettei koululainen tarvitse mitään vastapainoja, vaan ainoastaan koulua. Valitettava tosiasia on kuitenkin, että häviävän pieni osa koululaisista saa toimintatarmolleen sekä herääville kyvyilleen sopivaa maaperää koulun ovien sisäältä.

EI PIDÄ tuki nuoria yllyttää turhaan hajoittamiseenkaan, jos ei toisaalta tulisi perusteita kieltää hänen ehdotuksiaankaan. Olen varma, että sellainen nuori, joka pystyy koulunsa ohella myönteisessä mielessä pitämään vakavampaakin harrastetta ja itse osoittautun halunsa, on myönteisen kehityksen tulos. Tällöin olisi vanhempien ehdottomasti otettava "vakavasti" lapsensa taipumukset. Itse en voi sanoa saaneeni harrastukseltani mitään sellaista, mikä näin jälkikäteen kaduttaisi, kaikki on puhtaasti myönteistä. Saatan olla vain suuresti kiitollinen, että silloin kerran suuri osa toimintatarmostani tuli ohjautuneeksi mikrofonin tuntumaan.

RAINE